

spørgsmaalet, der to Gange havde været saa skjebnevangert for dem. Om man fra et moralsk Standpunkt end vil finde, at det er bedre en halv Snees Gange at opgive Magten, end at forandre sine politiske Grundsetninger, kan en Statsmand, der vil fortsætte sin Virksomhed, ikke undgaae at tage Hensyn til den offentlige Mening, naar den udtaler sig med saa stor Styrke, som den udtalte sig i England for Valgreformen. Modnet i Erfaringens Skole lagde Disraeli med fuldendt Dugtlighed Haand paa Værket. Underhuset havde suurmulet ligeoverfor Gladstones Reformbill, fjøndt den blev understøttet af Bright. Det blev Disraelis Opgave at formilde det ved Indrømmelser og fagre Ord. Han gik ud fra en simpel Grundsetning, der havde sit Udspiring i de engelske Traditioner, nemlig den paa Huusleiligheden hvilende Skatte-census, the household suffrage, og han gav sig idetmindste Mine af, at han overlod til selve Underhuset at træffe Bestemmelser med Hensyn til alle Lovens Enkeltheder, saa at Reformloven paa denne Maade ikke blev Ministeriets, men selve Underhusets Værk. Under den vigtige og langvarige Discussion udviklede Disraeli en fuldbendt Forhandlingsdygtighed, forenet med en Villiestyrke og Horekommenhed, der forbausede Alle og forskaffede ham den almindelige Anerkendelse, han hidtil havde savnet. Han optraadte ved denne Leilighed som en værdig Efterfølger af de store Ledere, der havde forstaaet at gaae i Spidsen for og identificere sig med Folke-repræsentationen. Han beherskede en ualmindelig Situation og var den egentlige Førsteminister, endnu førend Lord Derbys Afgang.

„Det var altsaa ikke overraskende for Nogen,“ siger Forcade, der gjør sig til af altid at have været Disraelis Ven og Beundrer, „at Dronning Victoria gav ham det Hæder, at danne et nyt Cabinet, da Lord Derby paa Grund af Sygdom og Alderdomspækkelse maatte give Regeringens Tøiser fra sig. Medens vi i Frankrig med Sorg see en Stare Røvsugle i Anledning af Presseloven udstøde deres hæse Skrig mod den literaire Virksomhed, have vi tillige den stolte Glæde, at see en Forfatter spinge sig op til den første Hæderspost i Europa. „Jeg har intet andet Vaabenstykke end Literaturen,“ har Disraeli sagt med Stoltthed, og for kort Tid siden har han atter gjentaget: „Jeg er kun en gentleman of the press.“ Men denne „gentleman of the press“ er nu Englands Førsteminister, og hvem har i det sidste Dieblæk fort ham op paa det høieste Trin? Det har Lord Derby, den fireogtyvende Lord Derby, der ikke blot nedstammer fra en af Englands ældste adelige Slægter, der ikke blot er en af de største Landeieendomsbesiddere og en af sin Tidsalders modigste og stolteste Talere, hvem Lord Lytton kaldte Discussionens Prinds Rupert, men der ogsaa for et Par Aar siden i Mellemtiden mellem to Ministerier gjenoplivede Homer i Shakespeares Sprog.“

Den glimrende, næsten egempælsede Modtagelse, som Disraeli fandt, da han første Gang efter sin Ophøielse til Førsteminister optraadte i Parlamentet, indeholder et kraftigt Vidnesbyrd om, at den engelske Nation billiger Dronningens Valg. Den samme Statsmand, der, som alt sagt, for nogle Aar siden af en anset Forfatter betragtedes som et fremmed Legeme i den engelske Statsorganisme, der nødvendigvis maatte udsøndres, modtoges ikke blot af Folket, som længe før Mødet havde samlet sig i tætte Klynger i alle de til Westministerpaladset forende Gader, med rungende Hurraraab, men da han traadte ind i Underhuset deeltog hele Oppositionen i den Jubel, hvormed han blev hilst fra de ministerielle Bænke, og den nye Conseilspresident sagte forgeries at skule sin Sindsbevægelse, da han bukkede sig dybt for Formanden, i hvis Person han bragte hele Huset sin Tak. I sin ved denne Leilighed holdte Tale, der kan betragtes som hans fremtidige Program, fremhæver han især, at han vil følge en fredelig Politik, som dog ikke udelukkende tager Hensyn til Landets materielle Interesser eller beryder Bred for enhver Pris, men at England vil vise en oprigtig Deeltagelse for andre Nationers Skjebne og undgaae en selvtilfærlig Isolering. Denne Udtalelse synes at bebude et Brud med den Ikke-Interventionspolitik, der har fundet sit krasseste Udtryk i den Paastand, at England hovedsagelig var en asiatiske Magt, der med Vigegyldighed kunde betragte Ruslands Anliggender, en Politik, der stærkest aabenbarede sig i vort Fædrelands Kamp mod Tydsland og næsten fuldstændigt har undergravet Storbritanniens tidligere Anseelse. Han udtalte tillige Haabet om, at Striden med de nordamerikanske Fristater vilde blive bilagt, og med Hensyn til den indre Politik erklærede han, at han ikke vilde vige tilbage for de Reformere, som Tidsaanden kræver, men at han tillige betragtede det som en stor Lykke, at de nedravede Traditioner ere en Borgen for Orden og Frihed og have saa stor Betydning for Nationalkarakteren og for den nationale Kraft. I Anledning af det irske Spørgsmaal, der for Diebliffet staaer i Forgrunden, yttrede han, at fjøndt Regeringen maa opretholde de exceptionelle Tilstande i Irland, der ere en nødvendig Folge af en saunvittighedsløs Sammen-sværgelse, hvis finere Traade spindes i Udlandet, haabede han dog ved hensigtsmæssige, vel overveiede Forholdsregler at sikkre Irlands Velserd og Lykke. Hvis det lykkes Disraeli at løse denne Opgave, vil han trods alle Fortidens Heilgreb sikkre sig en hæderlig Plads i Englands Historie ved Siden af dets naunkundigste Statsmand.

J. C. M.

Ugens Politik.

Den 12te Martz 1868.

Vor Formodning i Anledning af den ved Biskop Kierke-gaards Afgang opstaaede, partielle Ministerkrise, at Ministeriet nemlig vilde fastholde sin Stilling i det kirkelige Spørgsmaal, og at Grev Frijs i fornødent Fald paa egen Haand vilde gaae videre, selv om det ikke lykkedes frag at staae en egentlig Sagminister tilveie, har fuldstændigt bekræftet sig. Ved Slutningen af Folketingets anden Behandling af Finantsloven, der var bleven udfat først paa Grund af Kirke-ministerens Uopasselighe, senere paa Grund af Ministerkrisen, optraadte nemlig ikke Minister Bonnesbed, der har paa-taget sig midlertidig at besørge de løbende Forretninger i Kultusministeriet, men selve Conseilspresidenten som den, der førte Debatten paa Regeringens Vegne, og i fuld Samklang med den af Vennerne af Valgmenighedsloven fastholdte Paastand erklærede han, at den til Nedsættelsen af en Kirkecommission forlangte Bevilling paa 5000 Rd. skulde gøres afhængig af, at denne Lov fortes igjennem. Den forlangte Bevilling blev derefter givet med stor Majoritet. Under Forhandlingen optraadte Hall som Hovedtaler, og i et høist interessant Foredrag betonedes han meget stærkt „den Hensynsløshed saavel i Indhold som i Form“, hvormed der var agiteret med den kirkelige Reform, idet han tillige med stor Beltaalighed forsvarede saavel Tanken om en Kirkecommissions Nedsættelse som Nødvendigheden af at gennemføre Valgmenighedsloven. I flere Punkter sluttede J. A. Hansen sig til ham, og Biskoppens Skridt er saaledes blevet dækket af det national-liberale Parti, repræsenteret af Hall, af venstre Side, repræsenteret af J. A. Hansen, og af det conservative Parti, repræsenteret af selve Ministeriet. Conseilspresidenten meddeelte tillige, at det ikke var Meningen, at den provisoriske Tilstand, hvori Kultusministeriet befinder sig, længe skulde bibeholdes, og efter Forlydende er man ogsaa ivrigt sysselsat med at finde en Capacitet til at udfylde den ledige Plads, men endnu ere Vækselighederne ved at træffe et passende Valg ikke hævede.

De vigtigste af Udlandets Blade med „Le Moniteur“ i Spidsen have hele denne lige været enige om at fremhæve den nærværende politiske Stillingens fredelige Charakter, og Rouher har ligeledes under Forhandlingerne om Rekrut-udskrivningen for Aaret 1868 erklæret, at de mørke Pletter, hvis Nærværelse paa Horisonten Keiseren selv for ikke saa lang Tid siden konstaterede, nu ere forsvundne, medens Krigsministeren, der rigtignok udtalte sig lidt mindre sangvink, dog meente, at Frankrig trygt kunde nyde Fredens Velsignelser, fordi det ved den nye Hærløvs og Chesafepot-geværernes Indførelse havde faaet et saadant Forspring fremfor Europas øvrige Nationer, at disse behøvede to Aar til at indhente dem. Naar Frankrig staaer saa stærkt rustet, skulde man imidlertid troe, at det først og fremmest vilde drage Om-sorg for, at den ved dets Mægling afsluttede Pragtractat blev opfyldt. Men netop i disse Dage bringe baade tydske og franske Blade den Efterretning, at Underhandlingerne mellem Danmark og Preussen saa godt som fuldstændigt ere gaaede istaa, fordi Preussen knytter uantagelige Betingelser til Opfyldelsen af sine Forpligtelser, og naar Greve Bismarck ikke for længe siden har overstredet den i samme Tractat dragne Grændse ved Mainfloden, maa Grunden dertil ikke søges i Mangel paa god Villie fra hans Side, eller i Hensynet til Frankrig, men ene og alene i de sydtidske Staters Ulyst til at deeltagiggøres i det preussiske Regiments Ulyfsalighed. Mærkeligt er det, at efter Slaget ved Sadowa maatte Frankrig finde sig i den af Kampen mellem Preussen og Østerrig fremgaaede Tilstand, fordi Hæren ikke var kampberedt, og nu, da det paastaar i militair Henseende at have faaet et toaarigt Forpring for Preussen, fremhæver den franske Regering Situationens fredelige Charakter, uagtet den paa den Tid af Nødvendighed taalte Tilstand dog ved preussisk Trosløshed er bleven forværret. Hvis man skulde fæste Lid til disse Forstikringer, maatte man virkelig antage, at den franske Regering er saa ridderlig, at den ikke vil benytte det vundne Forpring, men vil vente med at opstille sine retfærdige Fordringer, indtil Preussen har indhentet det Forjømte og kan optræde som en værdigere Modstander. Vi tillade os derfor endnu steds at nære en besynderlig Tvivl om disse Forstikringers Oprigtighed.

Den offentlige Opmærksomhed i Frankrig sysselsætter sig dog for Diebliffet ikke med den udenlandske Politik, men er derimod henvendt paa de Væstlydninger for at have modtaget Bestiktelser af fremmede Regeringer, som deels af et Medlem i den lovgivende Forsamling, deels af „Le Pays“ ere rettede mod flere ansete Blade og Tidsskrifter. „Le Pays“ har nu offentliggjort de Actstykker, hvortil det støttede sin Paastand. Disse ere dog deels intetfingende, deels usande. Den italienske Gesandt i Paris, Nigra, har saaledes i Anledning af et formeentlig til Varennes skrevet Brev, der lyder saaledes: „Hermed følger 2000 Francs og det Photographi, som jeg har lovet Dem,“ erklæret i en Skrivelse til „Le Pays“, at han aldrig har skrevet et saadant Brev, og at han „hverken har sendt Varennes Penge eller Photographi.“ Men ikke nok dermed; det viser sig tillige, ifølge de af „Le Siècle“ og „L'Opinion nationale“ meddeelte Oplysninger, at

de Actstykker, hvis Overensstemmelse med Originalen Kervé-guen indestaar for og som hans Collega Granier de Cassagnac offentliggjør, ere forfalskede, idet den Haand, der har affrevet eller oversat dem, har søgt at give dem en fra Originalen afvigende Betydning. De fornærmede Blade agte at henvende sig til den lovgivende Forsamling for at faae Til-ladelse til at anlægge Sag mod Kervéguen, og denne For-samling maa altsaa omsider dog sysselsætte sig med en Sag, som Majoriteten tre Gange har negtet at ville høre fra Talerstolen.

„La Patrie“ meddeler, at Budgettet for 1869 er fremlagt i den lovgivende Forsamling. De ordentlige og overordentlige Udgifter vilde beløbe sig til 1,811 Millioner og de ordentlige og overordentlige Indtægter til 1,792 Millioner Francs. Finantsberetningen vil sikkert alene glæde Eierne af de megi-canske Obligationer, hvem der ikke blot er anvist 40 Millio-ner i Skadeserstatning, men en aarlig Rente paa 3 Millioner vil ogsaa blive fordeelt imellem dem, saa at hver Obligation værdi omtrent vil blive 127 Francs. Finantsforhandlingerne vilde begynde umiddelbart efter Behandlingen af Loven om Forsamlingsretten i den lovgivende Forsamling, som med 242 Stemmer mod 1 (Berrger) har antaget Presseloven og med 230 Stemmer mod 12 Loven, som fastsætter det mili-taire Contingent.

„Le Nord“ antager, at den Prinds Napoleon betroede Mission er fuldstændigt mislykket. Man viser ham den største Vre, hele den officielle Verden omgiver ham, men man vogter sig for at behandle ham med den ringeste Forholighed. Det er naturligtvis som Polens Talsmand, at Prinds Napoleon er en Torn i Diet paa det russiske Organ, der heller ikke lægger Skjul derpaa, men siger: „Man maa indrømme, at det saa revolutionaire polske Spørgsmaal, hvormed Prindsen vifter, som om det var en Oliegreen, snarere maa betragtes som en Krigsskaffel end som et Fredssymbol. Man kan forstaae Preussens Mistillid, og Østerrig, Frankrigs forventede For-bundsfælle, synes at være meget ubehagelig berørt ved denne Tilnærmelse til Preussen. Oprigtigt talt vilde det have været bedre, at Prindsen var forbleven i Paris, selv om han havde holdt nogle driftige Taler i Senatet i Anledning af Presseloven, og selv om han havde forvoldt Rouher, der nok er Mand for at gjenbringe ham, nogle Bryderier. — Hvis det, som „Le Monde“ antager, er Hensigten med hans Reise, at forene Preussen, Østerrig, Italien og Frankrig mod Rusland, er de russiske Blades Forbittelse mod ham let forklarlig. Fra andre Sider paastaar man rigtignok, at Prindsen kun har det Hver, at melde Keiserens Besøg i Berlin.

„Morning Post“ beretter, at Ministeriet den 10de Martz vil indbringe et Forslag i Parlamentet, der gaaer ud paa, at der nedsættes en Commission for at undersøge Landboforholdene i Irland, medens derimod Spørgsmaalene om Kirkens Stilling, et katholsk Universitets Oprettelse og om Statens Bidrag til Jernveies Anlæg udsættes, indtil den nærværende Gjæring har lagt sig.

Det lader til, at de tyrkiske Soldater paa Kandia be-klage sig over, at der ikke mere findes et tilstrækkeligt Antal Kvinder, Børn og Oldinge paa Den, som de kunne mishandle, siger „Le Nord“. Det er uden Tvivl som Folge af disse Klager, at den ottomanske Regering har afsendt to Depecher til Grækenland, hvori Suad Pascha forlanger, at de kandiotske Familier, som have søgt Tilflugt i Grækenland, skulde vende tilbage. Sultanens Minister støtter sig til en foregiven Peti-tion fra femhundrede kandiotske Familiers Overhoveder og fordrer paa en næsten truende Maade Udviisningen af de bortflygtede Familier, om de end ikke ønske at vende tilbage.

Efterretningerne fra de nordamerikanske Fristater ere høist foruroligende. I hele Landet hersker stærk Gjæring som Folge af Præsidentens Strid med den lovgivende Magt. Nogle tage Parti for Johnson og den nærværende Forfatning; Andre ønske en gennemgribende Reform, og man an-seer ikke mere en Borgerkrig for umulig. Frøkten der-fer kan aldeles ikke betragtes som urimelig, naar man seer, at de forskjellige Stater ikke engang lade sig noie med simple Tilslutningsadresser til det ene eller det andet Parti. Den lovgivende Magt i New-Jersey har saaledes befalt Auto-riteterne at undersøge Militærens Kampdygtighed, og i Pen-sylvannien danner der sig Hristarer i den aabenlyst udtalte Hensigt, i fornødent Fald at understøtte Congressen. Be-vidstheden om den nærværende Stillingens Farefuldhed har sikkert havt afgjørende Indflydelse paa Congressens Bestut-ning, at lade Præsidentens Magt forblive uantastet under Processen, medens der tidligere havde været Spørgs-maal om at suspendere ham. Præsidenten er paa sin Side ubøielig, og han har nylig udtalt for en Deputation, at han vilde forsvare Forfatningen, og at Nationen var med ham. Imidlertid paakalder Stanton og General Thomas Hoisterets Afgjørelse, efter at de under deres Strid om Krigsminister-portefeuillen have benyttet alle mulige Konstgreb for at overliste hinanden. Den af Præsidenten affatte Stanton be-skylder sin Modstander for med Vold at være trængt ind i Krigsministeriet, og den af Johnson til Krigsminister valgte General Thomas beklager sig over, at han paa en ulovlig Maade er bleven fængslet ifølge Stanton's Befaling.

M.